

Lieta C-87/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 9. februāris

Iesniedzējtiesa:

Landesgericht Korneuburg (Austrija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 4. janvāris

Bsūdzības iesniedzējs:

TT

Atbildētāja tiesvedībā par blakus sūdzību:

AK

[..]

AUSTRIJAS REPUBLIKA [..]

LANDESGERICHT KORNEUBURG [KORNOIBURGAS APGABALTIESA]

Landesgericht Korneuburg kā tiesa, kas izskata blakus sūdzību [..] aizgādības lietā pār nepilngadīgajiem bērniem V*** T*** un M*** T***, abi dzimuši **. **.20**, pēc tēva T** T* blakus sūdzības [..], [..] par *Bezirksgericht Bruck an der Leitha* [Brukanderleitas pirmās instances tiesas] 2021. gada 2. novembra lēmumu, [..] pieņēma

lēmumu:

I. Atbilstoši LESD 267. pantam uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

1) Vai Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV 2003, L 338, 1. lpp.) 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurai ir piekritība pēc būtības, var lūgt tādas citas dalībvalsts tiesu, ar kuru bērnam ir

īpaša saikne, atzīt sevi par piekritīgu, ja tā uzskata, ka šīs citas dalībvalsts tiesa var labāk izskatīt lietu vai tās daļas, un ja tas ir bērna interesēs, arī tad, ja šīs citas dalībvalsts gadījumā runa ir par dalībvalsti, kura ir kļuvusi par bērna pastāvīgo dzīvesvietu pēc viņa nelikumīgas aizvešanas?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV 2003, L 338, 1. lpp.) 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā minētie kompetences nodošanas kritēriji ir reglamentēti izsmelīgi un nav nepieciešami papildu kritēriji, ņemot vērā procedūru, kas ir tikusi uzsākta saskaņā ar 1980. gada 25. oktobra Hāgas konvencijas par starptautiskās bērnu nolaupīšanas civiltiesiskajiem aspektiem 8. panta f) punktu?

[..]

PAMATOJUMS

V*** un M*** ir [...] A*** K*** un [...] T*** T*** bērni, kuri nav dzimuši laulībā. Vecāki un bērni ir Slovākijas pilsoņi. Bērni ir dzimuši Slovākijā. Saskaņā ar Slovākijas tiesībām abi bērni atrodas abu vecāku kopīgā aizgādībā.

Tēvs ir pašnodarbināta persona un strādā Bratislavā. Arī māte strādā Bratislavā par farmaceiti. Pēc abu bērnu dzimšanas viņi vispirms dzīvoja kopā ar saviem vecākiem Slovākijā un 2014. gada pavasarī pārcēlās uz Austriju.

2014. gadā abi bērni aptuveni pusotru mēnesi apmeklēja silīti un pēc tam divus gadus bērnudārzu Hainburgā pie Donavas [*Hainburg an der Donau*] (Austrija). Kopš 2017. gada abi bērni apmeklē skolu Bratislavā. Pirms skolas sākšanās abi bērni no viņu dzīvesvietas Austrijā tika aizvesti ar automašīnu uz Bratislavu, un pēc pagarinātās dienas grupas apmeklēšanas viens no vecākiem viņus sagaidīja un aizveda atpakaļ uz māju Austrijā. Šajā mājā bērni pirms došanās gulēt ap plkst. 20.00 sagatavojās nākamajai mācību dienai, spēlējās un ēda kopā ar vecākiem.

Bērni zina tikai dažus vārdus vācu valodā. Viņu dzimtā valoda ir slovāku valoda, un viņi tajā sarunājas ar vecākiem un vecvecākiem.

Vecāki izšķīrās 2020. gada janvārī. Kopš 2020. gada jūlija bērni kopā ar māti dzīvo Bratislavā.

Vienlaikus ar Bratislavas I rajona tiesā (*Okresny Sud Bratislava I*) [...] izskatīšanā esošo pieteikumu par atpakaļatdošanu saskaņā ar Hāgas bērnu nolaupīšanas konvencijas 8. panta f) punktu tēvs lūdza pirmās instances tiesu nodot abus bērnus viņa atsevišķā aizgādībā, pakārtoti, viņu atzīt par galveno aprūpētāju, saglabājot kopējo aizgādību, kā arī lūdza noteikt viņam pagaidu atsevišķu aizgādību līdz

tiesvedības par aizgādības tiesību piešķiršanu beigām, pamatojot minēto būtībā kopsavilkuma veidā ar to, ka māte, nelikumīgi aizvedot bērnus no Austrijas uz Slovākiju, ir apdraudējusi viņu intereses. Māte esot “izrāvusi” bērnus no viņu sociālās vides. Viņa mēģinot liegt tēvam sazināties ar bērniem.

Māte iebilda pret tēva prasījumiem par aizgādības tiesību piešķiršanu un izvirzīja iebildi par *Bezirksgericht Bruck an der Leitha* starptautiskās jurisdikcijas neesamību, galvenokārt pamatojot minēto ar to, ka bērnu pastāvīgā dzīvesvieta vienmēr esot bijusi Slovākijas Republikā. Viņi tur esot apmeklējuši skolu, ārstus, piedalījušies brīvā laika aktivitātēs un mājā Hainburgā pie Donavas, kur bērni neesot sociāli integrējušies, esot uzturējušies tikai, lai paēstu un pārnakšnotu.

Bezirksgericht Bruck an der Leitha ar 2021. gada 4. janvāra lēmumu starptautiskās jurisdikcijas neesamības dēļ noraidīja tēva lūgumu par aizgādības tiesību piešķiršanu un lūgumu par pagaidu aizgādības tiesību nodošanu [...].

Ar *Landesgericht Korneuburg* kā tiesas, kas izskata blakus sūdzību, 2021. gada 23. februāra lēmumu [...] tika apmierināta tēva saistībā ar minēto iesniegtā blakus sūdzība un pārsūdzētais lēmums tika grozīts, noraidot mātes iebildumu par starptautiskās jurisdikcijas neesamību.

Ar *Oberster Gerichtshof* [Augstākās tiesas] 2021. gada 23. jūnija lēmumu [...] šīs tiesas, kas izskata blakus sūdzību, lēmums pēc mātes ārkārtas revīzijas sūdzības tika apstiprināts un ārkārtas revīzijas sūdzība tika noraidīta.

2021. gada 23. septembrī māte iesniedza pieteikumu, lūdzot *Bezirksgericht Bruck an der Leitha* atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 2. punkta a) apakšpunktam lūgt kādu no Slovākijas Republikas tiesām pieņemt piekritību saskaņā ar 15. panta 5. punktu, iespējams, pēc savas iniciatīvas izpildot lūgumu saskaņā ar 15. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 2. punkta a) apakšpunktu [...], jo līdzās atpakaļatdošanas lietām saskaņā ar Hāgas bērnu nolaupīšanas konvenciju, kas tiek izskatītas Bratislavas I rajona tiesā [...], Bratislavas V rajona tiesā [...], Slovākijas Republikas tiesās tiek izskatītas vairākas lietas, kuras esot tikušas ierosinātas gan pēc tēva, gan pēc mātes prasības, šīs tiesas jau esot savākušas plašu pierādījumu klāstu un tāpēc Slovākijas Republikas tiesas varot labāk lemt par abu bērnu vecāku atbildību.

Tēvs iebilda pret šo mātes lūgumu, būtībā apgalvojot, ka kompetences nodošana saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. pantu var notikt tikai izņēmuma gadījumos un katrā ziņā ne tādā gadījumā, ja dalībvalsts tiesās, kurām ir lūgts atzīt savu piekritību, tiek izskatīta lieta par atpakaļatdošanu saskaņā ar Hāgas bērnu nolaupīšanas konvenciju.

Ar pārsūdzēto lēmumu *Bezirksgericht Bruck an der Leitha* lūdza Bratislavas V rajona tiesu pēc šī pārsūdzētā lēmuma spēkā stāšanās atzīt savu piekritību tiesas nolēmuma formā atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta 1. punkta b) apakšpunktam lietā par aizgādības tiesībām pār abiem bērniem un tēva saskarsmes tiesībām ar saviem bērniem. Tās ieskatā, ņemot vērā apstākli, ka abi bērni ir Slovākijas pilsoņi, kuri kopš 2020. gada jūlija kopā ar māti dzīvo Bratislavā un kuri nav sociāli integrējušies Austrijā, Slovākijas Republikas tiesas var labāk lemt par vecāku atbildību un saskarsmes tiesībām attiecībā uz abiem bērniem. Bratislavas V rajona tiesa jau esot pieņēmusi vairākus galīgus nolēmumus par tēva saskarsmes tiesībām ar viņa abiem bērniem. Savukārt tiesvedības norise Austrijas tiesā būtu apgrūtināta tāpēc, ka gan Austrijas bērnu un jauniešu tiesību aizsardzības iestāžu veiktajās pārbaudēs, gan jau ieceltajiem bērnu psiholoģijas ekspertiem visas uzklaušanās un aptaujas būtu jāveic zvērināta tiesas tulka klātbūtnē, kas esot ne tikai dārgi un laikietilpīgi, bet arī nozīmētu, ka tulkojot, iespējams, netiktu saprasti vai tiktu neprecīzi iztulkoti būtiski sarunas elementi.

Tēvs par šo lēmumu iesniedza blakus sūdzību, pamatojoties uz kļūdainu juridisko vērtējumu, lūdzot grozīt pārsūdzēto lēmumu tādējādi, ka tiek noraidīts mātes lūgums nodot lietu izskatīšanai Bratislavas V rajona tiesai saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta 1. punktu; pakārtoti viņš lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu, nepieņemot jaunu lēmumu, vai attiecīgi pirmajai instancei pieņemt jaunu lēmumu pēc papildu tiesvedības.

Māte lūdz tiesu neapmierināt blakus sūdzību. Tā arī lūdz uzdot Eiropas Savienības Tiesai jautājumu par Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta interpretāciju.

Landesgericht Korneuburg kā tiesa kas izskata blakus sūdzību, tiek lūgta lemt otrajā instancē par mātes pieteikumu.

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

1. Atbilstošās tiesību normas

Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu divpadsmitais apsvērums ir formulēts šādi:

“Šajā regulā noteiktais piekritības pamats lietās par vecāku atbildību ir izveidots, ņemot vērā bērna intereses, jo īpaši tuvuma kritēriju. Tas nozīmē, ka piekritība ir, pirmkārt, bērna pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstij, izņemot dažus gadījumus, kad pastāvīgā dzīvesvieta mainīta saskaņā ar vienošanos starp personām, kam ir vecāku atbildība.”

Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu trīspadsmitais apsvērums ir formulēts šādi:

“Bērna interesēs šī regula izņēmuma kārtā vai noteiktos apstākļos pieļauj to, ka tiesa, kurai ir piekritība, var nodot lietu citas dalībvalsts tiesai, ja šī tiesas atrašanās vieta ir labāka, lai izspriestu lietu. Tomēr tādā gadījumā otrai tiesai nedrīkstētu ļaut nodot lietu trešai tiesai.”

Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu septiņpadsmitais apsvērums ir formulēts šādi:

“Ja bērns ir nelikumīgi aizvests vai aizturēts, nekavējoties jāpanāk bērna atpakaļatdošana, un šai nolūkā piemēro 1980. gada 25. oktobra Hāgas konvenciju, kuru papildina šīs regulas noteikumi, jo īpaši tās 11. pants. Tiesām dalībvalstī, uz kuru bērns ir nelikumīgi aizvests vai kurā bērns nelikumīgi aizturēts, jāspēj iestāties pret viņa atpakaļatdošanu īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos. Tomēr šāds lēmums var tikt aizstāts ar turpmāku lēmumu, ko pieņem tās dalībvalsts tiesa, kurā bija bērna pastāvīgā dzīvesvieta pirms nelikumīgas aizvešanas vai aizturēšanas. Ja minētais lēmums nosaka bērna atpakaļatdošanu [atgriešanos], atpakaļatdošanai jānotiek, nepieprasot nekādu īpašu minētā sprieduma atzīšanas un izpildes procedūru dalībvalstī, uz kuru bērns ir aizvests vai kurā viņš ir aizturēts.”

Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. pants ir formulēts šādi:

“Lietas nodošana tiesai, kas atrodas labākā vietā tiesas spriešanai

1. *Izņēmuma kārtā dalībvalsts tiesas, kurām ir piekritība pēc būtības, ja tās uzskata, ka citas tās dalībvalsts tiesa, ar kuru bērnam ir īpaša saikne, ir labākā atrašanās vietā tiesas spriešanai vai atsevišķas lietas daļas izskatīšanai, un ja tas ir bērna interesēs, var:*

- a) *apturēt tiesvedību vai attiecīgo tās daļu un aicināt puses iesniegt prasību minētās citas dalībvalsts tiesā saskaņā ar 4. punktu; vai*
- b) *lūgt citas dalībvalsts tiesu pieņemt piekritību saskaņā ar 5. punktu.*

2. Šā panta 1. punktu piemēro:

- a) pēc pieteikuma saņemšanas no kādas puses; vai
- b) pēc pašas tiesas ierosmes; vai
- c) pēc pieteikuma saņemšanas no citas tās dalībvalsts tiesas, ar kuru bērnam ir īpaša saikne saskaņā ar 3. punktu.

Īstenoto lietas nodošanu pēc tiesas ierosmes vai pēc citas dalībvalsts tiesas pieteikuma saņemšanas jāpieņem vismaz vienai no pusēm.

3. Uzskata, ka bērnam ir 1. punktā minētā īpašā saikne ar dalībvalsti, ja šī dalībvalsts:

- a) ir kļuvusi par bērna pastāvīgo dzīvesvietu pēc tam, kad 1. punktā minētajā tiesā iesniegta prasība; vai
- b) ir bērna iepriekšējā pastāvīgā dzīvesvieta; vai
- c) ir bērna pilsonības vieta; vai
- d) ir tās personas pastāvīgā dzīvesvieta, kurai ir vecāku atbildība; vai
- e) ir vieta, kurā atrodas bērna īpašums, un ja lieta ir saistīta ar bērna aizsardzības pasākumiem, kuri attiecas uz šī īpašuma pārvaldīšanu, saglabāšanu vai atsavināšanu.

4. Dalībvalsts tiesa, kurai ir piekritība pēc būtības, nosaka termiņu, kurā minētās citas dalībvalsts tiesās jāiesniedz prasību saskaņā ar 1. punktu.

Ja šajā laikā attiecīgajās tiesās nav iesniegta prasība, tiesa, kurā iesniegta prasība, turpina īstenot piekritību atbilstoši 8. līdz 14. pantam.

5. Minētās citas dalībvalsts tiesas, ja īpašu lietas apstākļu dēļ tas ir bērna interesēs, pieņem piekritību sešu nedēļu laikā pēc prasības iesniegšanas, kas izdarīta saskaņā ar 1. punkta a) apakšpunktu vai 1. punkta b) apakšpunktu. Šajā gadījumā tiesa, kurā prasība iesniegta pirmajā, atsakās no piekritības.

Pretējā gadījumā tiesa, kurā iesniegta prasība pirmajā, turpina īstenot piekritību atbilstoši 8. līdz 14. pantam.

6. Tiesas šā panta vajadzībām sadarbojas tieši vai ar tās centrālās iestādes starpniecību, kas izraudzīta, ievērojot 53. pantu.”

Līdz šim Eiropas Savienības Tiesa Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta 1. punktā ietverto tiesisko regulējumu bija interpretējusi

tādējādi, ka tas iepretim regulas 8. panta 1. punktā paredzētajam vispārējās jurisdikcijas noteikumam šajā ziņā ir īpašās jurisdikcijas noteikums, jo tā ir atkāpe un tāpēc ir jāinterpretē šauri, kā arī lietas nodošana izskatīšanai tiesai, kas atrodas labākā vietā, lai izspriestu lietu, var tikt veikta tikai izņēmuma gadījumā (2019. gada 10. jūlija [rīkojums], C-530/18, 24. un citi punkti).

Tiesa līdz šim vēl nav atbildējusi uz jautājumu par saistību starp regulas 15. panta 1. punkta un 10. panta noteikumiem. Principā regulas 10. pantā ietvertais regulējums stiprina tās izcelsmes dalībvalsts tiesu pozīciju, kurā pirms nolaupīšanas bija bērna pastāvīgā dzīvesvieta. Tām kā *lex specialis* atšķirībā no regulas 8. pantā paredzētā vispārējā noteikuma ir jurisdikcija visās jaunajās tiesvedībās, kas ir tikušas ierosinātas pēc nolaupīšanas, līdz ir konstatējams kāds no šīs regulas 10. pantā minētajiem gadījumiem. Iepriekš tiesvedība par vecāku atbildību nevar tikt uzsākta nedz uzņemošajā dalībvalstī, nedz trešā valstī (C-403/09).

Rodas jautājums, vai gadījumos, kad dalībvalsts, kura saskaņā ar regulas 15. panta 1. punkta b) apakšpunktu tiek lūgta atzīt savu piekritību, vienlaikus ir valsts, kurā bērnam pēc nelikumīgas aizvešanas ir izveidojusies pagaidu pastāvīgā dzīvesvieta, var notikt kompetences nodošana šai dalībvalstij.

Šajā ziņā, no vienas puses, var apgalvot, ka šādu nodošanu liedz tas, ka Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 10. un 11. pantā ir ietverta sarežģīta sistēma kompetences jautājumu risināšanai ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kuru mērķis ir nodrošināt izcelsmes dalībvalsts kompetenci un neradīt priekšrocības nolaupītājam, un tāpēc regulas 15. pants neesot saderīgs ar šo sistēmu un regulas 10. un 11. pants kā *leges speciales* esot pārāki pār regulas 15. pantu.

No otras puses, var apgalvot, ka Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 15. panta formulējums vien pieļauj kompetences nodošanu arī tad, ja piekritība saskaņā ar regulas 10., 11. vai attiecīgi 12. pantu ir pirmās valsts tiesai, un tādējādi ir jānodrošina, ka arī šajos gadījumos ir pieļaujama zināma elastība, īstenojot kompetenci, lai pēc iespējas labāk ņemtu vērā bērna intereses. Turklāt, pamatojot šo juridisko viedokli, var apgalvot, ka no kompetences noteikumu sistēmas izriet, ka materiāltiesiskais noteikums par kompetences nodošanu saskaņā ar regulas 15. pantu ir izklāstīts tikai regulas otrās iedaļas par kompetenci beigās un tādējādi to var piemērot visiem kompetences piemērošanas nosacījumiem, kas ir minēti pirms šī noteikuma, un nevis tikai regulas 8. pantā minētajiem vispārējiem kompetences noteikumiem, jo pretējā gadījumā kompetences nodošanu saskaņā ar regulas 15. pantu varēja reglamentēt uzreiz pēc regulas 8. panta.

Nav valsts judikatūras par saistību starp Padomes Regulas (EK) Nr. 2201/2003 (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 10., 11. un 12. pantu, no vienas puses, un 15. pantu, no otras puses.

Par otro prejudiciālo jautājumu

Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu būtu jāatbild tādējādi, ka kompetences nodošana ir pieļaujama arī nelikumīgas aizvešanas gadījumā, jautājums ir par to, vai šādā gadījumā vērtējums var tikt veikts, tikai ņemot vērā līdz šim Tiesas judikatūrā izstrādātos kritērijus un nosacījumus, proti:

- 1) pastāv saikne starp bērnu un citu dalībvalsti;
- 2) tiesa, kurai ir jurisdikcija izskatīt lietu pēc būtības, uzskata, ka šīs citas dalībvalsts tiesa atrodas labākā vietā, lai izspriestu lietu; un
- 3) lietas nodošana atbilst bērna prioritārajām interesēm (*Eiropas Savienības Tiesas* 2019. gada 10. jūlija rīkojums lietā C-530/18); vai arī ir jāņem vērā vēl citi apstākļi, ar kuriem it īpaši tiek ņemta vērā nelikumīgās aizvešanas īpatnība saskaņā ar Hāgas bērna nolaupīšanas konvenciju, un, ja atbilde ir apstiprinoša, kādi varētu būt šie apstākļi. Līdz šim brīdim Tiesa nav atbildējusi arī uz šo jautājumu.

Visu jautājumu vērtējums tiesai, kas izskata blakus sūdzību, ir nepieciešams, lai pieņemtu galīgu lēmumu par pieteikumu par kompetences saistībā ar lietas pamatā esošo aizgādības lietu nodošanu Slovērijas Republikas tiesām. Atkarībā no atbildes uz jautājumu par to, vai kompetences nodošana saskaņā ar regulas 15. pantu ir pieļaujama arī gadījumos, kad to tiesu dalībvalsts, kurās ir iesniegts pieteikums par piekritības pieņemšanu, ir arī dalībvalsts, kurā bērns ir izveidojis savu pastāvīgo dzīvesvietu pēc nelikumīgas aizvešanas, apmierinot mātes pieteikumu, pārsūdzētais lēmums – pēc to kritēriju pārbaudes, kuriem ir nozīme saistībā ar kompetences nodošanu – būs jāatstāj spēkā. Tomēr gadījumā, ja kompetences nodošana nebūtu pieļaujama, pārsūdzētais lēmums būs jāatceļ un mātes pieteikums – jānoraida.

[..]

Kornoiburga, 2022. gada 4. janvārī

[..]